

Žal. úřad v nař. rozhodnutí vychází z právního náhledu, že mýtné poplatky jest požadovati od každého, kdo na železniční stanici, kde se mýto vybírá, zboží k dopravě podává neb došlou zásilku přijímá, není-li od mýta výslovně osvobozen, byť i prokázal, že v konkrétním případě k dopravě zboží vůbec mýtného objektu nepoužil, a z toho důvodu odpírá vyhověti žádosti st-lčíně, aby mýtní poplatky již zaplacené byly jí vráceny. V důsledku tohoto svého právního názoru nepřikládal žal. úřad žádného právního významu okolnosti st-lkou tvrzené, že k dopravě svého zboží používá výhradně své vlečné dráhy a své soukromé silnice. Toto stanovisko žal. úřadu však nss, veden jsa úvahou shora uvedenou, neshledal v souhlasu se zákonem a zrušil proto nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss.

Proto nemusil nss již zkoumati, zda by st-lce příslušelo osvobození od mýtného ve smyslu ustanovení § 99 cit. zák. čl., kde zákon stanoví výjimky jednak povahy osobní, jednak povahy věcné v tom smyslu, že v případech tam vypočtených povinnost platiti mýtní poplatky odpadá, třeba že bylo mýtného předmětu použito způsobem, který by jinak mýtu podléhal. O takový případ však zde nejde, neboť st-lka tvrdila v adm. řízení a tvrdí také ve stížnosti na nss, že mýtného objektu vůbec nepoužívá.

Nss neměl pak ani důvodu zabývatí se další námitkou stížnosti, že stěžující si firma domáhala se vráecní poplatků, placených před vydáním shora cit. výnosu, neboť cit. min. výnosem, jak patrně z ustanovení jeho bodu 7., na předpisech zák. čl. I/1890, pokud se vztahují na mýta, nemělo a také ani nemohlo býti nic měněno; jest tudíž pro posouzení sporného případu s hlediska předpisů zák. čl. I/1890 lhostejno, zda se žádost st-lčina týká mýtných poplatků placených před vydáním cit. min. výnosu nebo již za jeho platnosti. Taktéž nemohl nss zkoumati, zda vyhovění nároku stěžující si firmy na vrácení již zaplacených mýtných poplatků nestojí v cestě jiná právní překážka, než kterou uvedl žal. úřad v nař. rozhodnutí.

Č. 4713.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: Úřady správní nemají — ani na Slovensku — povinnost předkládati nss-u k nim došlé stížnosti stran proti konečným rozhodnutím úřadů jim podřízených.

(Nález ze dne 18. května 1925 č. 9801).

V ě c: Desider M. v R. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran odmítnutí odvolání.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l bývalý hlavní služný ve V., požádal župní úřad v Nitře o přiznání pense. Žádost tuto jmenovaný úřad rozhodnutím z 10. dubna 1924 zamítl z důvodů, že byla podána po lhůtě stanovené §em 6 zákona č. 210/1920. Rozhodnutí toto, které označil župní úřad s poukazem na § 6 zák. č. 126/1920 jako konečné, bylo st-li doručeno dne 6. května 1924. Přes to podal z něho st-l odvolání k ministru pro Slov.,

jenž je však odmítl rozhodnutím z 27. července 1924, doručeným st-lu dne 20. října 1924, jako nepřipustné z důvodu § 45 zák. čl. XXVI z r. 1896.

Tomuto postupu vytýká stížnost k nss-u podaná nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že žal. úřad, když se již považoval za nepřislušna k věcnému řešení odvolání, měl je předložit nss-u k rozhodnutí.

Tuto výtku nelze uznati důvodnou. Dle § 14 zák. o ss z 22. října 1875 č. 30 ř. z. z r. 1876, který byl v celém svém znění pojat do zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb., jímž byl zřízen pro celou oblast čsl. státu nss, jest stížnosti vznesené ve smyslu §§ 2 a násl. cit. zák. podati ve lhůtě 60 dnů počítané od dne doručení nař. rozhodnutí u nss-u samotného.

Povinnost úřadů adm. předkládati stížnosti k nim došlé nss-u nelze z tohoto předpisu odvoditi, aniž lze shledati jiné právní normy, ukládající těmto úřadům podobnou povinnost. Tím méně lze naléztí zákonnou oporu pro názor, že by úřadové správní byli povinni odvolání, která k nim podána byla z rozhodnutí úřadů nižších, avšak konečných, předkládati nss-u k rozhodnutí. Ostatně stížnost ani sama existenci nějakého podobného všeobecně závazného předpisu netvrdí. Jestliže tudíž žal. úřad, shledav svoji věcnou nepřislušnost k rozhodování o odvolání st-lově, odvolání to odmítl a nepředložil je nss-u, nelze v jeho postupu shledati nezákonnost.

Stížnost, tvrdící opak, jest tudíž bezdůvodnou a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 4714.

Státní občanství. I. * Dle § 1 č. 1 zák. č. 236/20 sluší obdobně posuzovati i otázku státního občanství těch osob, u nichž splněny byly a v den 28. října 1918 trvaly náležitosti v předpisu tom stanovené, které však se nedožily dne 16. července 1920. — **II. *** Státní občanství vdovy jest posuzovati podle § 16 úst. zák. č. 236 z r. 1920 dle státního občanství jejího manžela, i když se nedožil dne počátku působnosti cit. zákona t. j. 16. července 1920.

(Nález ze dne 18. května 1925 č. 9832).

V ě c: Marie N. v P. proti ministerstvu vnitra strah nepřevzetí do stavu čsl. četnických pensistů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem z 18. prosince 1923 odepřelo min. vnitra převzetí st-lku do evidence čsl. četnických pensistů a zaříditi výplatu jejích zaopatřovacích požitků na vrub republiky čsl. s odůvodněním, že st-lka příslušela do P. teprve od svého sňatku v r. 1912 uzavřeného po svém manželi, jenž v r. 1919 zemřel, že před tím příslušela do Těšína (nynější polské části), nežádala však podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. a vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. za uznání čsl. státního občanství, a že ji tudíž nelze pokládati za čsl. státního občana.